

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BRAȘOV
Secția penală
DOSAR NR 4313/197/2017

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 20.06.2017

PREȘEDINTE : - judecător

GREFIER:

Cu participarea procurorului – din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Brașov

Pe rol fiind soluționarea contestației formulate de către condamnatul .. împotriva sentinței penale nr. 841/04.05.2017 pronunțate de Judecătoria Brașov în dosarul penal nr 4313/197/2017.

Dezbaterile în prezenta cauză au fost înregistrate conform art.369 cod procedură penală.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă petentul personal și asistat de avocat oficiu .. și avocat ales

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care:

Instanța pune în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție a completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în sensul de a se lămurii dacă sintagma „lege de dezincriminare” din textul prevăzut de art. 595 alin 1 Cod procedură penală are în vedere și situația în care legiuitorul nu a intervenit în cazul declarării neconstituționale a dispozițiilor unei prescripții normative, cum este cazul în speță al art 246 Cod penal 1968, respectiv art 297 Cod penal.

.....

TRIBUNALUL,

Constată că în data de 27.02.2017, pe rolul Judecătoriei Brașov, s-a înregistrat sub nr. 4313/197/2017 contestația la executare formulată de contestatorul condamnat ..., prin care, în temeiul art. 595, art. 598 lit. d) Cod procedură penală, acesta a contestat executarea Sentinței penale nr. 2528 din 19.12.2013 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul penal nr.19010/197/2012, modificată prin decizia penală nr.529/Ap din 08.07.2015 a Curții de Apel Brașov, solicitând încetarea executării pedepsei principale, a celor complementare și accesorii, precum și a măsurilor de supraveghere, astfel cum au fost dispuse prin sentința penală susmenționată.

Contestatorul a arătat că, prin sentința penală 2528 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul penal 19010/197/2012 s-a dispus condamnarea sa la pedeapsa de 3 ani închisoare cu suspendare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art.13/2 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție raportat la art.297 alin. 1 Cod penal, art. 175 alin. 1 lit. c Cod penal și art.5 Cod penal (art. 13/2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 Cod penal, art. 248/1 Cod penal în vechea reglementare.)

Contestatorul a arătat că, instanțele care au examinat fondul cauzei au reținut că infracțiunea de abuz în serviciu s-a săvârșit prin încălcat atribuțiilor de serviciu trasate prin dispoziția directorului general nr. 165/12.07.2010 ce completa fișa postului fiecăruia.

Contestatorul apreciază că, în raport de decizia 405/2016 a Curții Constituționale și de dispozițiile art. 595 alin. 1 Cod Procedură penală și art. 4 și art. 6 Cod Penal, se impune să se dispună încetarea executării pedepsei principale, a celor complementare și accesorii, precum și a măsurilor de supraveghere, astfel cum au fost dispuse prin sentința penală nr. 2528/19.12.2013 a

Judecătoria Braşov pronunţată în dosar penal 19010/197/2012, definitivă prin decizia penală nr. 529/AP/08.07.2015 a Curţii de Apel Braşov.

Prin sentinţa penală nr.841/04.05.2017 a Judecătoria Braşov a fost respinsă contestaţia împotriva executării Sentinţei penale nr. 2528 din 19.12.2013 pronunţată de Judecătoria Braşov aşa cum a fost modificată prin decizia penală nr.529/AP din 08.07.2015 a Curţii de Apel Braşov - Dosar penal nr.19010/197/2012, formulată în temeiul art. 598 Cod procedură penală de persoana condamnată V. G- L.

Judecătoria Braşov a opinat în sensul că decizia Curţii Constituţionale nr. 405/2016 nu are efectul unei legi modificatoare şi nici a unei legi penale noi, întrucât prin această decizie se stabileşte sensul constituţional al textului, fără a fi schimbat însăşi conţinutul normei. Astfel, instanţa opinează în sensul că decizia Curţii Constituţionale nu modifică textul de lege, iar efectul ei nu poate fi catalogat ca fiind dezincriminator.

În argumentarea acestui punct de vedere s-au avut în vedere următoarele:

Prin sentinţa penală nr. 2528 pronunţată de Judecătoria Braşov în dosarul penal 19010/197/2012 s-a dispus condamnarea contestatorului la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art.13/2 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea şi sancţionarea faptelor de corupţie raportat la art.297 alin. 1 Cod penal, art. 175 alin. 1 lit. c Cod penal şi art.5 Cod penal (art. 13/2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 Cod penal, art. 248/1 Cod penal în vechea reglementare.)

Prin aceeaşi sentinţă i-a fost aplicată inculpatului în baza art. 67 alin. 2 Cod penal raportat la art. 66 alin. 1 lit. a şi b Cod penal, pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor de a fi ales în autorităţile publice sau în orice alte funcţii publice şi de a ocupa o funcţie care implică exerciţiul autorităţii de stat pe o perioadă de 1 an de la data rămânării definitive a prezentei.

În baza art. 65 alin. 1 raportat la art.66 alin. 1 lit. a şi b Cod penal au fost interzise inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autorităţile publice sau în orice alte funcţii publice şi de a ocupa o funcţie care implică exerciţiul autorităţii de stat de la rămânerea definitivă a prezentei şi până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 91 Cod penal s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 3 ani.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul a fost obligat să respecte următoarele măsuri de supraveghere:- să se prezinte la Serviciul de Probatiune Braşov, la datele fixate de acesta;- să primească vizitele consilierului de probatiune desemnat cu supravegherea sa;- să anunţe, în prealabil, schimbarea locuinţei şi orice deplasare care depăşeşte 5 zile ;- să comunice schimbarea locului de muncă;- să comunice informaţii şi documente de natură a permite controlul mijloacelor de existenţă.

În baza art. 93 alin. 2 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, a fost impus inculpatului să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probatiune Braşov sau organizat în colaborare cu instituţii din comunitate.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul a fost obligat prestează o muncă neremunerată în folosul comunităţii pe o perioadă de 60 de zile în cadrul Primăriei Municipiului Braşov sau în cadrul Fundaţiei pentru promovarea sancţiunilor comunitare - Atelierul MFC Braşov. Au fost puse în vedere inculpatului prevederile art. 96 Cod penal.

Instanţa de fond şi instanţa de apel au reţinut în sarcina inculpatului că încălcarea atribuţiilor de serviciu a constatat în îndeplinirea defectuoasă a sarcinilor stabilite prin dispoziţia nr. 165/2010 a directorului general.

Deşi cererea formulată a fost intitulată ca fiind contestaţie la executare, în drept sunt invocate prevederile art. 595 alin. 1 Cod Procedură penală, astfel că analiza vizează atât eventuala incidenţă a acestor dispoziţii legale, precum şi a celor prevăzute de art. 598 Cod Procedură Penală.

Instanţa reţine că sentinţa penală nr. 2528/19.12.2013 a Judecătoria Braşov pronunţată în dosar penal 19010/197/2012, a rămas definitivă prin decizia penală nr. 529/AP/08.07.2015 a Curţii de Apel Braşov.

În raport de art. 595 Cod procedură Penală, dar și având în vedere art. 4 și art. 6 din Codul Penal, astfel cum au fost invocate de către contestatoare, instanța reține că, de la data de 08.07.2015, data rămânerii definitive a sentinței penale de condamnare și până în prezent nu a intervenit nicio *lege* care să nu mai prevadă ca infracțiune fapta pentru care a fost condamnat ...

În raport de argumentele invocate de contestator, în sensul că, prin decizia 405/15.06.2016 a Curții Constituționale a fost dezincriminată fapta de abuz în serviciu în modalitatea în care a fost comisă de contestator, instanța reține următoarele :

Art. 11 alin. 3 din Legea nr. 97/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale prevede: *deciziile și hotărârile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.*

De asemenea, art. 147 alin. 4 din Constituția României prevede că *deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României și de la data publicării sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.*

Astfel, se reține și faptul că în cazul de constatare a neconstituționalității dispozițiilor dintr-o lege sau dintr-o ordonanță, prevederea neconstituțională își încetează aplicarea doar pentru viitor, caz în care ar fi aplicabile dispozițiile art. 5 alin. 2 din Codul Penal, respectiv în situația cauzelor aflate pe rol sau a art. 453 alin. 1 lit. f Cod Procedură penală, caz în care excepția de neconstituționalitate ar fi trebuit invocată în cursul procesului, astfel cum a statuat Curtea Constituțională prin decizia nr. 126/2016, în acest sens fiind modificat și codul de procedură penală prin OUG 18/2016.

Se poate observa că în prezenta speță, *cauza* nu se mai află pe rol, fiind pronunțată o hotărâre definitivă. Totodată se reține că pe toată durata de activitate a unui act normativ acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel că decizia Curții Constituționale nu se aplică în privința cauzelor definitiv soluționate, decât în condițiile art. 453 alin. 1 lit. f Cod procedură Penală la care s-a făcut referire anterior, întrucât în caz contrar s-ar încălca principiul autorității de lucru judecat.

În continuare, instanța mai reține că prin decizia Curții Constituționale nr. 405/15.06.2016, publicată în Monitorul oficial nr. 517/08.07.2016 s-a constatat că dispozițiile art. 246 Cod Penal din 1969 și ale art. 297 alin. 1 Cod Penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” din cuprinsul acestora se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*”.

În conținutul aceleiași decizii, Curtea Constituțională a arătat că acest comportament interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege, înțelegându-se ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. 1 din Constituție, precum și ca act material cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzut de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului, neputând fi dedus, eventual din raționamente ale judecătorului de natură să substituie normele juridice.

În continuare, instanța reține că prin decizia nr. 146/25.03.2004, publicată în Monitorul oficial al României în data de 10.05.2004, Curtea Constituțională a definit conceptul de „*lege*”, rezultând cu claritate faptul că nu pot fi asimilate acestui concept actele jurisdicționale în categoria cărora intră și deciziile Curții Constituționale, în cazul de față decizia nr. 405/15.06.2016, care așa cum prevede art. 147 alin. 4 din Constituție, are putere numai pentru viitor.

Instanța mai observă că prin decizia nr. 405/15.06.2016, Curtea Constituțională nu a dezincriminat abuzul în serviciu ci a interpretat în concordanță cu dispozițiile Constituției sintagma „*în mod defectuos*”, sensul acesteia fiind „*prin încălcarea legii*”.

În ceea ce privește efectele deciziilor Curții Constituționale, sediul materiei îl constituie dispozițiile art. 147 din Constituție. Din cadrul acestui text constituțional numai alineatul 4 are o aplicabilitate generală, în sensul că acesta își găsește aplicarea în raport cu toate deciziile Curții pronunțate în exercitarea atribuțiilor prevăzute de Constituție și Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Potrivit acestui alineat „*Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor*”.

Art. 147 alin.1 din Constituție stabilește, în privința legilor și ordonanțelor în vigoare, constatate ca fiind neconstituționale, că acestea „își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept”.

Judecătorul fondului reține că, raportat la momentul publicării în Monitorul Oficial a deciziei Curții Constituționale prin care este admisă o excepție de neconstituționalitate, în ipoteza, - *cauzelor soluționate până la publicarea deciziei Curții Constituționale și în care nu a fost dispusă sesizarea Curții Constituționale cu o excepție având același obiect*, aplicabilă în prezenta cauză, decizia Curții nu se aplică, întrucât suntem în fața unei *facta praeterita*, cauza fiind definitiv și irevocabil soluționată. Prin urmare, se constată că acțiunea în justiție formulată a împiedicat definitivarea raportului juridic contestat numai pe perioada judecării sale, însă, în momentul în care instanța judecătorească a soluționat definitiv litigiul și raportul juridic în cauză și-a epuizat efectele juridice. Din momentul introducerii cererii în instanță și până la data soluționării definitive a cauzei, norma incidentă a beneficiat de o prezumție de constituționalitate, care nu a fost răsturnată decât ulterior pronunțării hotărârii prin care s-a tranșat în mod definitiv soarta litigiului. Incidenta deciziei Curții Constituționale într-o atare cauză ar echivala cu atribuirea de efecte *ex tunc* actului jurisdicțional al Curții și ar nega autoritatea de lucru judecat de care se bucură hotărârile judecătorești definitive, ceea ce, în mod evident, este inadmisibil.

În prezenta cauză este aplicabil principiul potrivit neretroactivității deciziilor Curții Constituționale.

Din dispozițiile art.147 alin. 4 din Constituție, transpare ideea că deciziile Curții aplicându-se numai pentru viitor, nu pot aduce atingere unor drepturi definitiv câștigate sau situațiilor juridice deja constituite, ceea ce, pe cale de interpretare o constituie și hotărârile rămase definitive ca cea din prezenta cauză, înainte de pronunțarea Curții Constituționale în excepție și fără ca acea excepție să fi fost invocată în cauza în care contestatorul a fost judecat pentru săvârșirea infracțiunii *abuz în serviciu*.

Împotriva sentinței penale nr.841/04.05.2017 a Judecătoriei Brașov a formulat contestație, condamnatul ..criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate, în cuprinsul contestației precizându-se, în esență, faptul că există o contradicție între considerente și dispozitiv, se arată că, în ce privește infracțiunea de *abuz în serviciu* prev de art 297 alin Cod penal, a intervenit o modificare a elementelor constitutive sub aspectul laturii obiective, fiind limitat domeniul de incidență a normei penale, se invocă Decizia nr. 847/2008 a Curții Constituționale privind efectul pentru viitor al declarării neconstituționalității unei prevederi normative dar și Decizia nr.405/15.06.2016 a instanței de contencios constituțional, contestatorul afirmând că, practic aceasta statuează o dezincriminare parțială a infracțiunii de *abuz în serviciu*.

Tribunalul sesizat cu soluționarea contestației de față constată ivită o problemă de drept ce se impune a fi dezlegată mai înainte de examenul pe fond al contestației dedusă judecării de a cărei lămurire depinde soluționarea acesteia.

Chestiunea de drept vizează înțelesul noțiunii „lege de dezincriminare” din textul prevăzut de art. 595 alin 1 Cod procedură penală, instanța solicitând a se lămuri dacă, în conținutul sintagmei sunt avute în vedere și situațiile în care legiuitorul nu a intervenit în cazul declarării neconstituționale a dispozițiilor unei prescripții normative, cum este cazul în speță al art. 246 Cod penal 1968, respectiv art. 297 Cod penal cu referire la art.13 ind 2 din Legea nr.78/2000.

Punând în discuția părților prezenta sesizare, atât contestatorul condamnat, prin avocatul său ales, cât și reprezentanta ministerului public sunt de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție- completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept arătând că nu există un punct de vedere unitar al practicii judiciare până în prezent , contestatorul depunând la dosar o hotărâre pronunțată într-un caz similar în care s-a dispus încetarea executării pedepsei pentru că fapta a fost dezincriminată.

Tribunalul opinează în sensul că, sintagma „lege de dezincriminare” are în vedere toate situațiile care privesc dezincriminarea expresă sau tacită, ambele fiind voința legiuitorului, inclusiv situația în care, în termenul de 45 de zile prevăzut de art. 31 alin 3 din Legea nr.47/1994 cu modificările ulterioare, legiuitorul nu intervine pozitiv în respectarea deciziei instanței de contencios constituțional.

Deciziile Curții Constituționale sunt decizii de admitere și respingere, legiuitorul nefăcând deosebire între decizii de admitere totală sau parțială a neconstituționalității unui text sau sintagmă dintr-o lege sau act normativ. Considerentele deciziilor Curții Constituționale de admitere a unei excepții de necostituționalitate sunt general obligatorii pentru instanțe și legiuitor, organele judiciare având obligația de a aplica legea nu de a o interpreta.

Apreciem că, în cauză, s-ar impune aplicarea art 595 alin 1 Cod procedură penală și în ipoteza neintervenirii legiuitorului în mod pozitiv în urma adoptării Deciziei nr.405/2016 a Curții Constituționale, în caz contrar putându-se crea situații de discriminare între persoane aflate în aceeași situație juridică dar care a fost trimise în judecată în mod separat sau pentru fapte similare la intervale diferite de timp, nemaiputându-se discuta de previzibilitatea legii astfel cum este definită din art 7 din CEDO.

PENTRU ACESTE MOTIVE
DISPUNE:

În temeiul art 475 Cod procedură penală sesizează Înalta Curți de Casație și Justiție-completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța solicitând a se lămurii dacă, în conținutul sintagmei sunt avute în vedere și situațiile în care legiuitorul nu a intervenit în cazul declarării neconstituționale a dispozițiilor unei prescripții normative, cum este cazul în speță al art 246 Cod penal 1968, respectiv art 297 Cod penal cu referire la art 13 ind 2 din Legea nr.78/2000.

În temeiul art.476 Cod procedură penală dispune suspendarea cauzei până la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 20.06.2017

PREȘEDINTE

GREFIER